

[Jes Schmidt.]

kommer på rette tidspunkt, og at det ikke kan redde den situation, som dansk fiskeri er i i dag. Vi bør efter vor opfattelse afvente den endelige formulering af EF's fiskeripolitik, inden vi kan gøre noget virkelig afgørende for fiskeriet. Derfor vil vi understøtte forlængelse af de gældende ordninger til støtte for fiskerierhvervet.

Sigsgaard (VS):

Jeg vil i hvert fald ikke være med til at kritisere forslaget med de argumenter, der hidtil har været fremført. Jeg synes, de er sløje. Argumentet om, at nu skal vi endelig vente på, hvad EF i detaljer finder ud af, og så kan vi da ellers se, hvad der kan gøres, bekræfter noget af det, som en del af os sagde og havde bange anelser om før til slutningen til EF i 1972, altså viljen til total underlæggelse under EF's myndighed, under EF's beslutninger.

Til ministerens argumentation om, at nu sidder der jo en kommission og arbejder, og så må vi vente og se, hvad den finder ud af, kan man sige, at det vel egentlig er meget fornuftigt at prøve at øve indflydelse på, hvad sådan en kommission nu sidder og finder på. Det har jo ikke være idérigdom, der har været alt for fremherskende, når man har diskuteret fiskeripolitik.

Der er en række årsager til, at fiskerflåden nu er for stor. En af de vigtigste er ganske rigtigt afskrivningsfiduserne, der har pustet flåden op i en sådan grad, at vel op til 30 pct. af den efterhånden er ved at være trusselbåde. Det vil altså sige, at flåden må reduceres, enten på den sædvanlige kaotiske måde eller styret som f. eks. efter SF's forslag. Men SF's forslag er jo ikke tilstrækkeligt. Den samme urimelige opbygning af en for stor flåde kan fortsætte, fordi den enkelte fisker jo ikke efter forslaget vil investere i forhold til, hvad bestanden kan bære, men i forhold til hans egne chancer for at få den størst mulige del af kagen, altså af kvoten. Det er måske nok en hovedsvaghed ved forslaget. Dertil kommer, at det jo er for isoleret, og hvordan det vil virke, afhænger af, hvordan man i øvrigt vil styre fiskeriet. Med andre ord: forslaget kan være rimelig godt, det har sine svagheder, men det kan være rimelig godt i den rigtige sammenhæng. Man kan have bekymring for, hvad

det bliver for en sammenhæng, det kommer til at indgå i, når det vender tilbage til anden behandling fra udvalget.

Fiskeriet skal sikres konstante tilførsler, så beskæftigelsen også i land kan sikres. Der må etableres et reguleringssystem, der omfatter kvoteringer og mindstemålsbestemmelser, men også en direkte regulering af flådens størrelse. Her er vi enige med SF.

Jeg skal tilføje, at VS' stilling til fiskeripolitikken også tager hensyn til, at der er 12.000 fiskere, og at der er 5-10 gange så mange mennesker, der arbejder i leverings- og aftageindustrierne i land. Det er desværre vores indtryk, at der tages meget lidt hensyn til denne sidste, meget store gruppe.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Maigaard*) (SF):

Jeg skal takke for bemærkningerne, der er faldet, mest naturligvis for de venlige, men da også for de egentlige debatindlæg, og gøre rede for et par forhold, som har været led i baggrunden for det forslag, vi har lagt frem.

Det er vores opfattelse, at fiskeriet går vanskelige tider i møde. De vanskeligheder, vi oplevede i slutningen af 1975, var, som vi allerede sagde dengang, kun begyndelsen. Jeg vil godt pege på to sæt af vanskeligheder. Det ene drejer sig om det, som fik gemytterne i kog sidste år, nemlig kvoteringerne. Man kan få et indtryk af de problemer, vi står over for, ved at se, hvad fiskebiologen K. Popp Madsen, Danmarks fiskeri- og havundersøgelser, udtaler til Berlingske Tidende den 21. marts i år. Han siger, forud for forhandlingerne i London om fastlæggelse af kvoterne for efteråret, at der burde være et totalt forbud mod at fange sild i Nordsøen i 3 år, og han begrunder dette unægtelig meget stærke standpunkt med, at bestanden af yngledygtige voksne sild på 10 år er faldet fra 2,2 mill. t til 200.000 t. Det er et problem, som vi møder her og på andre områder også, kvoteringsproblemet, og det gør, at der bør handles.

Den anden problemkreds, som vi møder, er de ændringer, havretskonferencen vil medføre. Det er selvfølgelig rigtigt, at havretskonferencen ikke er færdig, og vi ved også — det kan vi nok sige — at der er nogle meget, meget hårde forhandlinger forude om de nationale zoner inden for de øko-